

Δημήτρης Γρηγορόπουλος

Ο κύβος ερρίφθη! Η αμαρτωλή συγκυβέρνηση εν μέσω ασφυκτικών πιέσεων, αδιεξόδων, εξευτελιστικών υποχωρήσεων, επιλογών απ' το κακό στο χειρότερο, κατέληξε στην επίσπευση των προεδρικών εκλογών, με πολύ πιθανή την προσφυγή σε εκλογές για το κοινοβούλιο και την αναπόφευκτη ήττα της.

Οι λεονταρισμοί των Σαμαρά - Βενιζέλου ότι «παρά τις πιέσεις και την ανεύθυνη αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, οι εθνικές εκλογές θα διεξαχθούν στον προβλεπόμενο απ' το σύνταγμα χρόνο» κατέρρευσαν σαν χάρτινος πύργος. Η κυβέρνηση πειθαναγκάστηκε να συρθεί σε μια κακή λύση, που στις συγκεκριμένες συνθήκες πάντως είναι η καλύτερη δυνατή γι' αυτήν. Δέσμια σε μια διάτρητη πλέον επικοινωνιακή πολιτική η κυβέρνηση κάνει την ανάγκη φιλοτιμία. Θεωρεί επιτυχία της ότι απέφυγε να εφαρμόσει τα γενοκτονικά μέτρα που είχε συμφωνήσει με την τρόικα και τη δίμηνη παράταση των διαπραγματεύσεων, που της επιτρέπει μια ευχέρεια κινήσεων. Στο αφήγημα που εκφωνεί προβάλλεται ως υπεύθυνη εθνική δύναμη, που αντέστη σθεναρά στις αφόρητες πιέσεις της τρόικας και δεν φόρτωσε νέα αβάσταχτα βάρη στις πλάτες του λαού, ενώ επιχειρεί ν' αποκαθλώσει τον ΣΥΡΙΖΑ μεταθέτοντας σ' αυτόν την ευθύνη για την πολιτική αστάθεια και κρίση, που τρέφει την αδιαλλαξία της τρόικας και της γερμανοκρατούμενης ΕΕ.

Στην πραγματικότητα, η επιλογή των ΝΔ και ΠΑΣΟΚ ήταν αναγκαίο κακό, η λιγότερο κακή επιλογή γι' αυτούς στις συγκεκριμένες συνθήκες. Αν εφάρμοζαν τα συμφωνημένα με την τρόικα μέτρα, θα έχαναν και τις λίγες πιθανότητες που έχουν να εκλέξουν πρόεδρο της αρεσκείας τους, στις εθνικές δε εκλογές θα υφίσταντο συντριπτική ήττα απ' τον αγανακτισμένο λαό. Τώρα, με τον ελιγμό της επίσπευσης των προεδρικών εκλογών διατηρούν κάποιες ελπίδες εκλογής προέδρου και αποφυγής των πρόωρων εκλογών, ενώ σε περίπτωση αποτυχίας προσδοκούν ότι χωρίς το όνειδος των νέων μέτρων, θα υποστούν μια αξιοπρεπή και ανατάξιμη ήττα.

Η περιρρέουσα πάντως ατμόσφαιρα είναι καταθλιπτική για την κυβέρνηση. Φαίνεται ότι η ευρωπαϊκή και ελληνική ολιγαρχία αποσύρουν την εμπιστοσύνη τους απ' τη χρεοκοπημένη κυβέρνηση. Όπως επισημαίνει ο Σ. Ψυχάρης, εκδότης του ΒΗΜΑΤΟΣ: «Αν οι ξένοι βοηθήσουν τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ στον αγώνα του για την επίσπευση των εκλογών (όπερ και εγένετο,

σσ) θα το κάνουν επειδή θα έχουν εξασφαλισμένο το μέλλον» (ΒΗΜΑ 7/12). Έντονα δυσαρεστημένοι με την κυβέρνηση είναι και οι κορυφαίοι όμιλοι της ελληνικής ολιγαρχίας. Το μαρτυρεί (ο.π.) η παρέμβαση Ψυχάρη υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ, η οργή των πετρελαιάδων για την υπερφορολόγηση των καυσίμων, των εφοπλιστών για την ολοκληρωτική παραχώρηση του ΟΛΠ στην ΚΟΣΚΟ, κατασκευαστικών και άλλων ομίλων για την παραχώρηση με προνομιακούς όρους των φιλέτων της δημόσιας περιουσίας (Ελληνικό, αεροδρόμια κ.ά.) στα ξένα μονοπώλια.

Τα αδιέξοδα των διαχειριστικών πολιτικών της καπιταλιστικής κρίσης και ύφεσης

Από πρώτη άποψη φαίνεται παράδοξο, γιατί η ΕΕ δεν πίεσε ασφυκτικά μια μισοπεθαμένη κυβέρνηση, ώστε να αποσπάσει απ' αυτήν και το τυπικό ναι για τη συμφωνία και τα νέα μέτρα, ώστε να φέρει και την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, είτε άμεσα (μετά την ψηφοφορία για τον πρόεδρο) είτε μετά την προβλεπόμενη διετία και αφού διεξαχθούν οι εκλογές, προ τετελεσμένων γεγονότων. Πέρα απ' τις υποθέσεις εργασίας και τις αναλύσεις, το αδιαμφισβήτητο δεδομένο είναι ότι οι Βρυξέλλες θέλουν να εξασφαλίσουν ότι, όποια κι αν είναι η κυβέρνηση, θα υπογραφεί η νέα απεχθής συμφωνία και ότι θα συνεχίσει να εφαρμόζεται η πολιτική της λιτότητας που δένει τη χώρα στην ύφεση και προσφέρει τον πλούτο της βορά στην αδηφαγία των πολυεθνικών και των τραπεζών. Η πολιτική βούληση των Βρυξελλών, είναι ο καθοριστικός παράγοντας των εξελίξεων, με τη συναίνεση βέβαια των όποιων διαχειριστών της κρίσης. Αυτή την πολιτική πρώτιστα υπηρετεί η επιλογή της αναβολής για την πέμπτη αξιολόγηση και την υπογραφή συμφωνίας και δευτερευόντως τα συμφέροντα της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ. Με μια Σολομώντεια λύση, παίρνουν την ευκαιρία τους και η ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ. Η μεν ΝΔ δρομολογεί την εκλογή προέδρου, χωρίς να υπογράψει την επονείδιστη συμφωνία, οπότε βελτιώνει και τις όποιες πιθανότητες εκλογής προέδρου και συνεχίζει αναβαπτισμένη τη διακυβέρνηση στην επόμενη διετία ή, αν αποτύχει, θα αποφύγει τον πλήρη ευτελισμό και τη συντριβή και θ' αποτελέσει αξιόμαχη αντιπολίτευση έναντι του κυβερνώντος ΣΥΡΙΖΑ.

Απ' την άλλη, αν επικρατήσει το χειρότερο αλλά και πιθανότερο για τη ΝΔ σενάριο της μη εκλογής προέδρου και της ακόλουθης εκλογικής νίκης του ΣΥΡΙΖΑ, ο τελευταίος θα βρεθεί εξ αρχής χωρίς να πάρει ανάσα, υπό την ασφυκτική πίεση της ΕΕ, των αγορών και των φιλομνημονιακών, για να υπογράψει τη νέα συμφωνία εντός ελαχίστου χρόνου, έστω και με δέλεαρ κάποια «δωράκια» της ΕΕ στη νέα λαοπρόβλητη κυβέρνηση... Αν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ενδώσει και σεβαστεί τις επαγγελίες του ότι δεν θα υπογράψει νέα μνημονιακή συμφωνία και ότι θα καταργήσει τις ήδη υφιστάμενες, τότε δεν θα λάβει την υπολειπόμενη χρηματοδότηση, αλλά αναγκαστικά θα αθετήσει και το πρόγραμμα ανάσχεσης της ακραίας έστω φτώχειας (εξαγγελία Θεσσαλονίκης), του οποίου η χρηματοδότηση εξαρτάται σχεδόν

αποκλειστικά (με εξαίρεση την υποθετική πάταξη της φοροδιαφυγής) από ευρωπαϊκούς πόρους: ΕΣΠΑ, ΤΧΣ, Τράπεζα Επενδύσεων. Επιπλέον, αν δεν εξοφλήσει τα τρέχοντα τοκοχρεωλύσια, η χώρα θα κηρυχθεί σε κατάσταση και τυπικής πτώχευσης. Είναι έτοιμος ο ΣΥΡΙΖΑ με το καλημέρα να συγκρουστεί μέχρι τελευταίας ρανίδος με την ΕΕ; Από καιρό οι επιλογές της ηγεσίας του και κυρίως η παραδοχή ως αδιαμφισβήτητου του πλαισίου ένταξης της χώρας σε ΕΕ και ΝΑΤΟ μαρτυρούν το αντίθετο. Το μοναδικό αντίβαρο, που θα μπορούσε να αντισταθμίσει την ούτως ή άλλως ασφυκτική πίεση σε μια νεότευκτη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, θα ήταν ο οργανωμένος λαός, οι αγώνες και τα αυτόνομα όργανά του. Όμως ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ έχει παροπλίσει, κατά το μέτρο που τον επηρεάζει, αυτόν τον παράγοντα, δίνοντας προτεραιότητα στη λογική της ανάθεσης και υποβαθμίζοντας τη λογική της εργατικής λαϊκής πάλης. Τούτων δοθέντων, έπεται ότι ο επιχειρούμενος ελιγμός ευνοεί την υψηλή πίεση της ΕΕ επί της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ για τη διαχείριση μιας κάπως πιο ήπιας μνημονιακής πολιτικής.

Μ' αυτή την προοπτική συνδέονται οι υπαινιγμοί, σαφείς όμως, αστών δημοσιολόγων (Ψυχάρης ΒΗΜΑ) ότι και στην περίπτωση ανάρρησης του ΣΥΡΙΖΑ στη διακυβέρνηση οι ξένοι έχουν εξασφαλίσει το μέλλον της πολιτικής που επιβάλλουν...

Η πολιτική κρίση διακυβέρνησης με το ένα ή άλλο μίγμα διαχείρισης δεν είναι αποκλειστικότητα του ελληνικού καπιταλισμού. Αποτελεί δομικό φαινόμενο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της κρίσης του στα καπιταλιστικά έθνη-κράτη και στις ολοκληρώσεις, όπως η ΕΕ. Στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό η οικονομική και πολιτική κυριαρχία του κεφαλαίου εντείνεται, ο συσχετισμός κεφαλαίου - εργασίας αλλάζει δυναμικά υπέρ του κεφαλαίου. Ο πολιτικός και εργασιακός αυταρχισμός είναι αναπόφευκτο επακόλουθό της. Η βασική αντίθεση οξύνεται στο έπακρο. Η εργατική τάξη και η νεολαία υποφέρουν τα πάνδεινα. Η ανεργία, η επισφάλεια, η μαύρη εργασία έχουν φτάσει σε ιστορικά όρια. Τα εργασιακά δικαιώματα καταργούνται. Το κράτος πρόνοιας κατεδαφίζεται. Αλλά και οι ενδοαστικές αντιθέσεις οξύνονται. Στην Ελλάδα της κρίσης και του μνημονίου, τα μεσαία στρώματα του χωριού και ιδίως της πόλης, δέχονται εξοντωτικά πλήγματα. 300 χιλ. επιχειρήσεις έχουν βάλει λουκέτο μόνο στα χρόνια του μνημονίου. Πολλές άλλες είναι στα πρόθυρα της καταστροφής. Αλλά και τμήματα της αστικής τάξης, ιδίως τα συνδεδεμένα με την εσωτερική αγορά, συμπιέζονται ή και καταστρέφονται. Αλλά και τμήματα του μεγάλου κεφαλαίου, ακόμη κι όταν αυξάνουν τα κέρδη τους, μειονεκτούν στην κατανομή της αγοράς και της χρηματοδότησης έναντι των πολύ μεγάλων ομίλων του εξωτερικού ιδίως. Το κράτος ως ιδεατός καπιταλιστής ευνοεί συνολικά το κεφάλαιο αλλά ανισότιμα, μεροληπτώντας υπέρ των πολύ ισχυρών πολυεθνικών και τραπεζών. Έτσι στην Ελλάδα της κρίσης οξύνεται η αντίθεση μεταξύ των μικρομεσαίων στρωμάτων, που υπερφορολογούνται και δεν χρηματοδοτούνται, του κεφαλαίου και του αστικού κράτους. Οξύνεται η αντίθεση αστικής τάξης και μονοπωλίων. Αλλά και η αντίθεση μεταξύ μονοπωλίων του εθνικού χώρου και

μεταξύ μονοπωλίων εθνικών και διεθνών. Οξύνεται ακόμη η αντίθεση του αστικού κράτους ως ιδεώδους γενικού καπιταλιστή και των μεμονωμένων κεφαλαίων και των απαιτήσεών τους. Τέλος, η ανισόμετρη ανάπτυξη της Γερμανίας και ο ηγεμονισμός της, εντείνουν την αντίθεση Βορρά-Νότου στην ΕΕ.

Παρά το ότι το κεφάλαιο ευνοείται ως τάξη στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, εντείνονται, ιδιαίτερα στην κρίση, οι ενδοαστικές αντιθέσεις λόγω καταστροφής των πιο αδύνατων κεφαλαίων και προκλητικής εύνοιας υπέρ των ισχυρότερων αλλά και λόγω των αυξανόμενων απαιτήσεων των τελευταίων. Έτσι, στην Ελλάδα της κρίσης πλήττονται όχι μόνον η εργατική τάξη που κατακρεουργείται αλλά και τα μεσαία στρώματα που καταστρέφονται μαζικά, τμήματα της αστικής τάξης που δραστηριοποιούνται στην εσωτερική αγορά, η οποία λόγω λιτότητας συρρικνώνεται. Αλλά και ισχυροί όμιλοι δυσαρεστούνται με ορισμένες πτυχές της κυβερνητικής πολιτικής, όπως τα πετρελαϊκά συγκροτήματα για την υψηλή φορολογία των καυσίμων, απαραίτητη όμως για τη δημοσιονομική ισορροπία, την οποία υποστηρίζει το κεφάλαιο... Αντιθέσεις δημιουργούνται μεταξύ ισχυρών ελληνικών ομίλων και ξένων, που ευνοούνται μεροληπτικά απ' το ελληνικό κράτος στην εκποίηση της δημόσιας περιουσίας (δυσαρέσκεια Ελλήνων εφοπλιστών για την εκχώρηση του ΟΛΠ στην ΚΟΣΚΟ, των κατασκευαστικών εταιρειών Μπόμπολα, Λάτση, Κοπελούζου για το Ελληνικό, αεροδρόμια, δημόσια έργα κ.ά.) επειδή προσβλέπουν σε μεγαλύτερο μέρος της πίτας έναντι των ξένων ομίλων. Ακόμη και η ΕΕ δεν είναι τελικά ικανοποιημένη απ' τις ελληνικές μνημονιακές κυβερνήσεις, όχι επειδή δεν υλοποιούν το πρόγραμμα των γενοκτονικών μεταρρυθμίσεων, αλλά επειδή η ίδια η ΕΕ δεν έχει όριο στις απαιτήσεις της. Το αστικό κράτος στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, και ιδίως σε συνθήκες κρίσης και ύφεσης, περιορίζεται σε στενότερη αναλογικά κοινωνική βάση, στους πολύ ισχυρούς ομίλους που αυξάνουν ραγδαία τα κέρδη τους, ενώ στον άλλο πόλο διευρύνεται και βαθαίνει η φτώχεια και η ανεργία. Η εύνοια στην κορυφή της κεφαλαιοκρατίας δεν συνεπάγεται ότι η υπόλοιπη αστική τάξη ζημιώνει. Το πιο αδύνατο κεφάλαιο στην κρίση καταστρέφεται, για να ενισχυθεί το «υγιές» τμήμα. Στα πλαίσια του ωφελούμενου τμήματος όμως η μονοπωλιακή και χρηματιστηριακή κορυφή ωφελούνται δυσανάλογα σε σχέση με τους υπόλοιπους.

Η όξυνση των ενδοαστικών αντιθέσεων δεν συνεπάγεται, όπως πρέσβευαν κομμουνιστικά κόμματα στη δεκαετία του '70, αλλά και του '80 - μεταξύ των οποίων και το ΚΚΕ - ότι η μη μονοπωλιακή αστική τάξη έχει αντικειμενικό συμφέρον να προσχωρήσει στο αντιμονοπωλιακό μέτωπο και στο αντιμονοπωλιακό στάδιο της επανάστασης. Η ουσία είναι ότι στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό το κουβάρι των αντιθέσεων μπλέκει και μεγαλώνει συνεχώς. Η αντανάκλασή τους στο πολιτικό επίπεδο εξηγεί τις διχογνωμίες και τα αδιέξοδα στην επιλογή της καταλληλότερης διαχείρισης της κρίσης και της παρατεταμένης ύφεσης στο συνολικό κοινωνικό επίπεδο. Κατεβαίνοντας απ' το αφηρημένο στο συγκεκριμένο, εξηγούν αυτές οι αντιθέσεις, γιατί ισχυρά κεφάλαια αποσύρουν την εμπιστοσύνη τους απ'

την κυβέρνηση Σαμαρά και δεν αποκλείουν πλέον ένα μίγμα διαχείρισης τύπου ΣΥΡΙΖΑ, όχι επειδή η πολιτική Σαμαρά - Βενιζέλου δεν υπηρετεί τα συμφέροντά τους, αλλά επειδή προσβλέπουν σε ακόμη ευνοϊκότερη μεταχείριση απ' το κράτος αλλά και σε μεγαλύτερη κοινωνική αποτελεσματικότητα της διαχειριστικής πολιτικής. Κινητήρια όμως δύναμη της αμηχανίας της άρχουσας τάξης στην επιλογή του «ιδανικού» μίγματος διαχείρισης, είναι η εξαθλίωση των μικρομεσαίων στρωμάτων, της εργατικής τάξης (εργατοϋπάλληλοι), της νεολαίας. Αυτές οι αντιθέσεις, αντικειμενικά, έχουν υπερωριμάσει... Βάσιμη, επομένως, η πρόβλεψη και αισιοδοξία ότι σ' αυτό το έδαφος ευνοείται και η ωρίμανση των υποκειμενικών όρων της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, της επανάστασης, της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Κινδυνολογία και χειραγώγηση

Η επιδείνωση όμως της θέσης εργατικής τάξης και των μεσαίων στρωμάτων, από άποψη οικονομική, κοινωνική, πολιτική, δεν συνεπάγεται αυτόματα την κυριαρχία στη συνείδησή τους της χειραφετητικής τάσης και την εκτόπιση της τάσης υποτέλειας. Δεν ισχύει η αντίληψη ότι η επιδείνωση της κατάστασής της αναπόφευκτα ριζοσπαστικοποιεί την εργατική τάξη ούτε πρέπει να νοείται γραμμικά η γνωστική αξία της εργατικής πείρας. Η τάση χειραφέτησης και η τάση υποτέλειας συνυπάρχουν στην εργατική συνείδηση, ενώ η κυρίαρχη κεφαλαιοκρατική τάξη είναι και ιδεολογικά κυρίαρχη στην κοινωνία, ακόμη και στην παρούσα περίοδο, που η ηγεμονία του κεφαλαίου δέχεται πλήγματα λόγω της οικονομικής και πολιτικής κρίσης της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης. Γι' αυτό, είναι αναγκαία η ύπαρξη και δράση ισχυρής πολιτικής πρωτοπορίας, ώστε να συμβάλει στην ανέλιξη τα αυθόρμητης αντίδρασης, που δυναμώνει στην κρίση, σε ταξική επαναστατική συνείδηση. Στη σημερινή συγκυρία παρά την παταγώδη αποτυχία της η κυβέρνηση διατηρεί αξιόμαχη την επικοινωνιακή και προπαγανδιστική ικανότητά της. Ήδη και για την εκλογή προέδρου κατέστησε εμφανή την πρόθεση να καταφύγει και στα φθαρμένα σχήματα της κινδυνολογία και των ψευδοδιλημμάτων (ΝΔ για την έξοδο απ' τα μνημόνια ή ΣΥΡΙΖΑ και χάος), που εξακολουθούν όμως να διεγείρουν τα συντηρητικά αντανακλαστικά λαϊκών στρωμάτων. Η πληγωμένη συγκυβέρνηση όμως έχει και άλλα βέλη στη φαρέτρα της, που στοχεύουν στη δραστηριότητα της κινδυνολογίας. Αξιοποίησε ήδη την πρόσφατη ραγδαία πτώση τιμών και τις μεγάλες απώλειες στο Χρηματιστήριο. Επικαλείται την ανάγκη αναθεώρησης του Συντάγματος, ενώ επί δυόμισι χρόνια αδράνησε...

Θα αξιοποιήσει τρομολαγνικά πραγματικό ή τεχνητό επεισόδιο στο Αιγαίο με τις συχνές παραβιάσεις των Τούρκων τελευταία, αλλά και στην Κύπρο με την προκλητική παρουσία του «Μπαρμπαρός». Αν και ο Σαμαράς δήλωσε ότι και στις τρεις ψηφοφορίες θα προταθεί το ίδιο πρόσωπο, ψιθυρίζεται ότι «κρύβει άσο στο μανίκι» με την πρόταση στην τρίτη ψηφοφορία

υποψήφιου της κεντροαριστεράς ή άλλου υποψήφιου ευρείας εμβέλειας, που αντικαθιστώντας την κομματικής εμβέλειας υποψηφιότητα του Στ. Δήμα μπορεί να συγκεντρώσει το μαγικό αριθμό και να εκλεγεί Πρόεδρος Δημοκρατίας. Και φυσικά θα συνεχιστούν οι υπόγειες διεργασίες για τον προσεταιρισμό βουλευτών που θέλουν να διατηρήσουν το αξίωμά τους στην υπολειπόμενη διετία. Απ' την άλλη πλευρά και ο ΣΥΡΙΖΑ υιοθετώντας τα ήθη του δικομματισμού καταφεύγει στην ηθική μομφή της «αποστασίας» και της εξαγοράς, απειλώντας με στιγματισμό και βουλευτές, που θεωρούν απλώς αναγκαία την εκλογή προέδρου και την αποφυγή εκλογών, χωρίς κάποια επιλήψιμη δοσοληψία, ενώ ο ίδιος εμπλουτίζει τις τάξεις του με «ανανήψαντες» μνημονιακούς...

Ο μαχόμενος λαός πρωταγωνιστής όχι θεατής

Πλανάται το ερώτημα ποια πρέπει να είναι η στάση της Αριστεράς και του λαϊκού παράγοντα στην εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας και του χρόνου διεξαγωγής των εκλογών. Για το ΚΚΕ τα διλήμματα αυτά είναι αποπροσανατολιστικά. Έχουν αξία χρήσης για τις ανακατατάξεις που συντελούνται στο εσωτερικό του πολιτικού συστήματος, δεν θα έχουν θετικά αποτελέσματα για το λαό. Απ' την άλλη, ο ΣΥΡΙΖΑ καλλιεργώντας μαξιμαλιστικές προσδοκίες, θεωρεί βέβαιη την αποτυχία εκλογής προέδρου και την πραγματοποίηση εκλογών και διατυμπανίζει ότι «ο Ιανουάριος μπορεί να αποδειχθεί ο μήνας της ανατροπής και να αποτελέσει αφετηρία μιας νέας φάσης ανασυγκρότησης της χώρας» (ΑΥΓΗ, 9/12). Στις τοποθετήσεις αυτές αναπαράγεται η γνωστή αβελτηρία των δύο ισχυρότερων δυνάμεων της Αριστεράς. Και οι δύο, από διαφορετική σκοπιά, οδηγούν το λαό στον «καναπέ» σε ρόλο θεατή και όχι πρωταγωνιστή των τεκταινομένων. Το μεν ΚΚΕ θεωρώντας τα διλήμματα και τις εξελίξεις αποπροσανατολιστικές και αδιάφορες για το λαό. Ο δε ΣΥΡΙΖΑ θεωρώντας ότι η αλλαγή θα είναι απλώς προϊόν κοινοβουλευτικών διαδικασιών, καλλιεργώντας την αναμονή και την ανάθεση, αδρανοποιώντας τη λαϊκή παρέμβαση. Σ' αυτό το κεφαλαιώδες ζήτημα της λαϊκής ενεργοποίησης έγκειται η ειδοποιός διαφορά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΝΑΡ απ' τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ. Πάγια αντίληψη και στόχευση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είναι η ενεργός παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα στις εξελίξεις, πρωταγωνιστική, αν υπάρχει, ο απαιτούμενος συσχετισμός, και όχι η εκχώρησή τους στη διεκυστίνδα των δυνάμεων της διαχείρισης. Είναι άλλο πράγμα η πτώση της κυβέρνησης και η καταδίκη της μνημονιακής πολιτικής απ' τη λαϊκή κατακραυγή και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων και άλλο μέσα από ανακατατάξεις και διαμόρφωση συσχετισμών και πλειοψηφιών στη Βουλή. Τα αδιέξοδα και η ήττα της κυβέρνησης Σαμαρά και των μνημονίων πρέπει να αξιοποιηθούν και να σφραγιστούν απ' την αντεπίθεση του εργατικού λαϊκού κινήματος. Ο μαχόμενος λαός και η αδούλωτη νεολαία πρέπει να διατρανώσουν προς όλες τις κατευθύνσεις ότι θα τερματιστεί η εποχή των μνημονίων, ότι

δεν θα γίνει ανεκτό ένα άλλο μείγμα αντιδραστικής διαχείρισης ούτε η ευρεία συναίνεση των πολιτικών δυνάμεων, δήθεν για να αντιμετωπιστούν «οι κίνδυνοι που απειλούν την πατρίδα».

Όχι μόνον οι συστημικές δυνάμεις, αλλά και οι ηγεσίες του ΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ δεν θέλουν το λαό πρωταγωνιστή των εξελίξεων. Το μεν ΚΚΕ γιατί φοβάται ότι ένα ανεξέλεγκτο απ' το ΚΚΕ κίνημα θα ενισχύσει τη δυναμική του ΣΥΡΙΖΑ, όπως συνέβη με την πλημμυρίδα των αγώνων του 2010-12. Ο δε ΣΥΡΙΖΑ, γιατί στα διαπιστευτήριά του προς τα εξωχώρια και εγχώρια κέντρα εξουσίας περιλαμβάνεται και ο εξοβελισμός του κινηματικού παράγοντα απ' την καρδιά των εξελίξεων.

Όλοι οι ενδιαφερόμενοι έχουν αφομοιώσει το μάθημα: Δύο μνημονιακές κυβερνήσεις (Παπανδρέου - Παπαδήμου) κατέρρευσαν υπό την πίεση δυναμικών λαϊκών κινητοποιήσεων. Δεν επιθυμούν αυτή η ιστορία να επαναληφθεί. Όμως ο μαχόμενος λαός πρέπει και μπορεί να τους διαψεύσει και να ανατρέψει τα σχέδια διαιώνισης της λιτότητας. Πρέπει ο λαός να αντεπιτεθεί στην προεκλογική περίοδο, όποτε κι αν γίνουν εκλογές, με δυναμικές κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις, για να αναιρέσει στην πράξη αντιλήψεις και σχεδιασμούς, που τον παραγκωνίζουν στο ρόλο του θεατή των εξελίξεων... Η μαζική αγωνιστική παρουσία του λαού έξω απ' τη Βουλή, ιδιαίτερα στην Τρίτη καθοριστική ψηφοφορία, μπορεί να αποτρέψει την οριακή δυνατότητα, με πλάγιες μεθοδεύσεις, παραμονής της κυβέρνησης, αλλά θα διασαλπίσει ηχηρά και στην επερχόμενη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και των συμμάχων του τη λαϊκή βούληση...

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ στις 14/12/14